

bloedbad van 1937

werden met geweld uit hun huizen verwijderd, huizen werden door het Dominicaanse leger verwoest, velen van hen ontdaan van hun identiteitspapieren, en op vrachtwagens en schoolbussen gedreven. In verschillende steden plunderden Dominicaanse burgers de verlaten houten hutten die Haïtianen hun thuis noemden en namen alles van waarde mee. Ongewenste spullen werden uit de huizen gehaald en verbrand. De gedeporteerden werden door het Dominicaanse leger naar verschillende steden langs de grens gebracht. Bij aankomst moesten zij urenlang in de hitte wachten zonder voedsel of water. Uiteindelijk werd hen bevolen de bussen en vrachtwagens te verlaten en te voet de grens naar Haiti over te gaan. Voor velen een land dat zij nooit hadden bezocht. Veel van de 'Haïtiaanse' gedeporteerden waren geen immigranten. Ze waren geboren en getogen in de Dominicaanse Republiek: biculturele en tweetalige personen, Dominicaans-Haïtianen, wier ouders lange tijd op Dominicaanse bodem woonden. Hoewel Haïtianen vaak al meer dan een eeuw in de Dominicaanse Republiek wonen en de grootste etnische minderheid vormen zijn zij tot op de dag van vandaag uitgesloten van het recht op staatsburgerschap. Zij krijgen geen cedula, de nationale identiteitskaart. Zonder deze kaart die biografische informatie bevat zoals bloedgroep, huidskleur, lengte en gewicht, krijgt een persoon niet de belangrijkste overheidsdocumenten zoals een paspoort of rijbewijs. Ook kunnen zij niet stemmen of anderszins deelnemen aan het po-

litieke leven van het land. Kortom, zij kunnen nooit integreren in de Dominicaanse Republiek. Er is nog steeds veel geweld tegen Haïtianen in de Dominicaanse Republiek. Mensen zijn staatloos en leven in angst. Het nationalisme en sterk anti-Haïtianisme is sterk aanwezig.

Tegelijkertijd vertegenwoordigen etnische Haïtianen in de Dominicaanse Republiek een bron van exploitatie, in de landbouw, woningbouw, en particuliere beveiligingssectoren en zijn zij een essentieel onderdeel van de economie. De Haïtiaanse aanwezigheid is duidelijk aanwezig in elke grote of kleine stad. Deze demografische realiteit is niet nieuw. Hun aanwezigheid is een resultaat van een lange geschiedenis van beweging en samenwerking binnen de eilanden, voornamelijk langs de 300 mijl lange grens die de twee republieken van elkaar scheidt.

De Haïtiaanse Revolutie is vaak beschreven als de grootste en meest succesvolle slavenopstand op het westelijk halfrond. Slaven begonnen de opstand in 1791 en tegen 1803 waren ze erin geslaagd niet alleen de slavernij te beëindigen, maar ook de Franse controle over de kolonie. De Haïtiaanse Revolutie was echter veel complexer en bestond uit verschillende revoluties die tegelijkertijd plaatsvonden. Deze revoluties werden beïnvloed door de Franse Revolutie van 1789, die een nieuw concept van mensenrechten, universeel burgerschap en deelname aan de regering zou gaan vertegenwoordigen. De Haïtiaanse Revolutie creëerde het tweede onafhankelijke land in

Amerika nadat de Verenigde Staten onafhankelijk werden in 1783. Amerikaanse politieke leiders, velen van hen slaveneigenaren, reageerden ambivalent op de opkomst van Haïti als een staat voortgekomen uit een slavenopstand, waarbij ze soms hulp om de opstand neer te slaan en later in de revolutie steun verleenden aan de troepen van Toussaint L'Ouverture (Franse generaal en leider van de Haïtiaanse Revolutie). Vanwege deze verschuivingen in het beleid en binnenlandse zorgen zouden de Verenigde Staten pas in 1862 officieel de onafhankelijkheid van Haïti erkennen.

Historisch gezien zagen Dominicanen de Haïtianen die naar hun land emigreerden als

een grote bedreiging. De Haïtiaanse Revolutie op het Frans-Caribische eiland Ste. Domingue (huidige Haïti) die in 1791 uitbrak is lang verzwegen. Het was een slavenkolonie die dreef op het brute systeem van slavernij. Het is een historisch gemis dat dit verhaal zo onderbelicht is. Vooral met Black Lives Matter en zeker ook de bewustwording rond het huidige racisme is dit een belangrijk deel van de geschiedenis. Haïti kent nog steeds veel ellende: aardbevingen, armoede (het armste land van Latijns-Amerika), politiek geweld en massale emigratie. Een vijfde van de bevolking is volgens cijfers van de Verenigde Naties vertrokken naar eilanden binnen het Caribisch gebied en

de Verenigde Staten. Op Haïti wonen naar schatting 11,5 miljoen mensen.

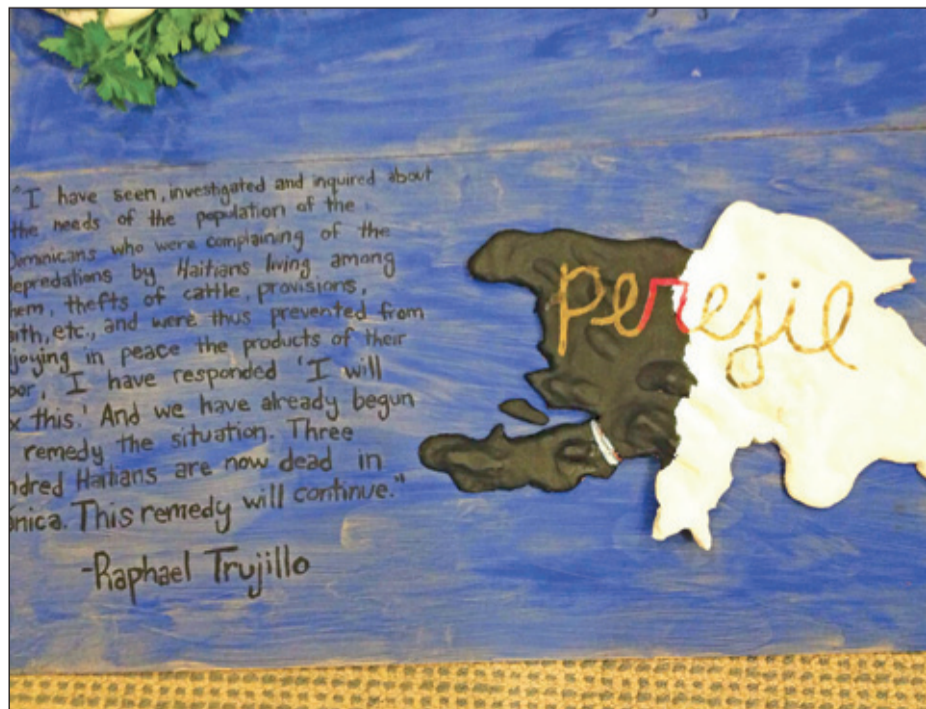
Voor veel westerse beleidsmakers is de Russische inval in Oekraïne de allesbepalende crisis van dit moment. Dat is begrijpelijk: een openlijke oorlog in Europa van deze omvang markeerde een baanbrekend moment op het continent, waarbij de grootse strategie in de grote Europese hoofdsteden opnieuw werd afgesteld en de trans-Atlantische alliantie nieuw leven werd ingeblazen. Ondertussen hebben de rimpeleffecten van de oorlog - schokken in toeleveringsketens, energiemarkten en wereldwijde voedselsystemen - geleid tot andere crises ver weg, van West-Afrika tot Zuid-Azië.

Haiti kent nog steeds veel ellende: aardbevingen, armoede, politiek geweld en massale emigratie.

Slag om Vertières, 1803, Haïtiaanse revolutie.

'Perejil', muurschildering.